

URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=96416>

ავტორი: თ.კომლაძე

ჟანრი: პოეზია

გამოქვეყნების დრო: 2017-04-17 14:15:20

შენ ის ხარ, ვინც ხარ*

შენ შორი გზიდან მოფრენილხარ მინდვრების გავლით.
და ყოველ დილით გიგალობდნენ ველის ჩიტები.
შენ ის ხარ, ვინც ხარ და არასდროს არ შეიცვლება
მე ის ვარ, ვინც ვარ, მაგრამ ვხედები, უკვე ვგოჟდები.
ამას იმიტომ გეუბნები, რომ არ მჩვევია
ასე დამტკბარი სიტყვები და ღამის თენება.
ჯერ კიდევ ბევრი მჭლე იარა მოსარჩენია.
ჯერ კიდევ ბევრი სინანული დამდის ვენებში.
ესლა დამრჩა და კიდევ ჩრდილი დამსდევს ყოველთვის.
ესეც არ მეყო და დავიწყე ლექსების პარვა.
ყველა პოეტი მსხვერპლი არის გარემოების,
მიხარია რომ, სულთ მაინც, პოეტი არ ვარ.
მე მახსენდება დიონისე და არა ეზრა,
რადგან ის კასრშიც ჩაეცია, არ ჰქონდა სახლი.
მე კი მაქვს, მაგრამ დავიდალე და მომაბეზრა
თავი სახლამდე სიარულმა... თავს კედლებს ვახლი.
ამიტომ ვტკეპნი ფეხშიშველი ნაწვიმარ ასფალტს
და როცა ჩრდილსაც მოვიგლიჯავ, ზეცას ავხედავ...
როცა შენ აქ ხარ, ვკარგავ ყველა ძალას, მარიფათს,
შენ ამიტომაც ადექი და ჩემგან წახვედი..
მას შემდეგ ვგრძნობ, რომ ჩემს ფანჯრებთან წვიმამ უმატა...
ერთხელაც დამეს ვერ გავეუძლე, სახლს ვერ მივაგნებ,
დილაადრიან შენს საწოლთან მოვალ ჩუმად და
გაყინულ ფეხებს თბილ საბანში შემოგიღებ...